

Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ

Δελτίο Επικοινωνίας Μελών Συνδέσμου Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας "Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ"

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ "Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ"

Διεύθυνση Γραφείου: Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31 • τηλ.: 52.38.158

(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο: το εκάστοτε Διοικητικό Συμβούλιο)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ' • ΧΡΟΝΟΣ 26ος • ΤΕΥΧΟΣ 118 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2000

Βοήές 1

Αγαπητοί μου χωριανοί, θάθελα, με την άδειά σας να διατυπώσω, σε τούτη τη φιλόξενη εφημερίδα, κάποιες σκέψεις μου κι απ' την άλλη να καταγγείλω με δριμύτητα πολλά στραβά κι ανάποδα.

Από τότε που ανέκυψε θέμα "Κεφαλόβρυσο", άρχισα νάχω εφιάλτες. Όχι, γιατί πιστεύω, πως τελικά θα τους επιτραπεί να καταστρέψουν μια μοναδική πηγή, αλλά με την νοοτροπία τους. Όπως πολύ σωστά τους έγραψε στο προηγούμενο φύλλο ο συμπατριώτης μας Ι. Λ. Κουφός, μπορούν νάχουν όλα τα νερά της Κουκουβίστας (και όχι μόνο), συλλέγοντάς τα π.χ. στο Κανιανίτικο Ρέμα και με σωστή διύλιση να ποτίσουν τον κόσμο. Όμως χωριανοί, με φοβίζει και πολύ μάλιστα, η νοοτροπία τους. Είναι εξουσιαστική σαν προς δούλους και εντελώς απαξιοτική στα προβλήματά μας. Απλώς κοιτάνε μόνο πώς ν' αρπάξουν και όχι να δημιουργήσουν. Φαίνεται πως φταίμε κι εμείς που συνδέσαμε την κοινοτική μας μοίρα με καμποχώρια, κι όχι με τα ορεινά που ταιριάζουν στα χνώτα

μας κι έχουμε σχεδόν τα ίδια προβλήματα. Ας ελπίσουμε, πως τούτος ο νόμος, ίσως στο μέλλον ν' αλλάξει και να μας δώσει μια ακόμη ευκαιρία. Είθε.

Γιατί χωριανοί μου κανένας καμποχωρίτης δεν γνωρίζει τι σημαίνει να ζεις χειμώνα στην Κουκουβίστα. Αποκλεισμοί από χιόνι, πάγο και πολλές φορές για πολλές μέρες, χωρίς ηλεκτρικό, τηλέφωνο, αλλά και νερό. Και το χειρότερο νάναι όλοι οι κάτοικοι ανήμποροι γέροι. Και κανένας, μα κανένας, να μη νοιάζεται, ούτε ν' αφουγκράζεται τούτα τα προβλήματα. Γιατί σίγουρα θα μπορούσε να υπάρχει μόνιμα ένα μικρό εκχιονιστικό μηχάνημα και αλάτι αποθηκευμένο, αν κάποιος αρμόδιος το φρόντιζε.

Και σαν να μην φτάνουν όλοι οι κατατρεγμοί της φύσης, αφύλαχτα κοπάδια μοσχарιών κι αιγοπροβάτων (όχι βεβαίως Κουκουβιστιανά) ν' αλωνίζουν μέσα στις αυλές μας, μαζί με τ' αγριογούρουνα, ξεσβεδιάζοντας τα πάντα στο πέρασμά τους. Γιατί; Γιατί χωριανοί μου γίναμε ξέφραγο αμπέλι και

Το πέτρινο γεφύρι στο μύλο του Καραγιώργου. Κάποτε αποτελούσε τη μοναδική διάβαση του χωριού.
Φωτ. Ιωάννης Καλογήρου

Χρόνια Πολλά
Ευτυχισμένος ο καινούργιος Χρόνος

δεν μας υπολογίζουν. Όμως εδώ επιτρέψτε μου να επιμείνω. Έχουμε πολλούς έγκριτους νομικούς, ας θελήσουν, χωρίς καθόλου διάφορο στην αρχή, να κάνουν αγωγές, εκπροσωπώντας όλους τους Κουκουβιστιανούς και να ζητήσουν αποζημίωση και για την τελευταία φασουλιά. Να είστε σίγουροι πως κάποιος ή κάποιοι θ' ακριβοπληρώσουν για τα πάντα.

Και τώρα τ' αγριογούρουνά. Τί μάλιστα κι αυτή Θεέ μου! Όμως κι εδώ, νομίζω, έχουμε αφεθεί στο έλεος της μοίρας μας.

Ας κάνουμε παραστάσεις κι αναφορές σε όλους τους αρμόδιους, να μας βρουν λύση. Ενώ απαγορεύουν να τα σκοτώνουμε, ας μας περιφράξουν τα σπίτια μας και την ποτιστική ζώνη κι ας τ' αφήσουν να πληθαίνουν. Γιατί θαρρώ πιο πολύτιμος είναι ο άνθρωπος κι ο ανθρωπίνος μόχθος παρά τ' αγριογούρουνά. (Και όμως σήμερα είναι προστατευόμενο είδος τα γουρούνια κι απροστάτευτος ο άνθρωπος).

Όμως κι εδώ, νομίζω, είναι θέμα νομικό, που θα πρέπει κάποιος να μας συμβουλέψει.

Βλέπετε χωριανοί μου, τ' αγριογούρουνά δεν πήγαν ποτέ στην έδρα του Δήμου μας, στην Γραβιά, και πολύ περισσότερο στην Άμφισσα, για να μάθουν από πρώτο χέρι οι αιρετοί διορισμένοι και άρχοντές μας, τι μάλιστα

είναι.

Αν αυτό είχε γίνει θα βλέπατε, τον δήμαρχό μας, πώς θάτρεχε να προστατέψει πρώτα απ' όλα φυσικά, το σπίτι του και θάξαιρε πού ν' αποτανθεί και τί μέτρα προστασίας να προτείνει. Όμως ενώ δεν πήγαν στο σπίτι του απλώς δεν τον νοιάζει. Τον νοιάζει φυσικά το Κεφαλόβρυσο, γιατί φαίνεται, έχει να πληρώσει προεκλογικές υποσχέσεις.

Καί πρέπει τα εκλεγμένα συμβούλια στο χωριό, στην Αθήνα και στην Λαμία να συντονίσουν τα μέσα και τις πρακτικές που πρέπει να εφαρμοστούν αμέσως, όχι μόνο για όλα τα παραπάνω, αλλά και για πολλά άλλα, που αν η καλή τούτη εφημερίδα μου επιτρέψει λέω να συνεχίσω στο προσεχές φύλλο.

Όμως ένα τελευταίο. Μη δίνετε σημασία τι γράφουν κάποιες τοπικές εφημερίδες του δήμου μας, που με πρωτοσέλιδα συνθήματα προσπαθούν να δημιουργήσουν εντυπώσεις (εμείς οι κακοί, αυτοί οι καλοί), για το νερό φυσικά. Περιττεύει, η άσκοπη κιτρινίζουσα φιλολογία, σοβαρές προτάσεις χρειάζονται και φίλιος τρόπος, για να λύνονται όλα τα προβλήματα που πρέπει οπωσδήποτε να λύνονται, όπου κι αν υπάρχουν.

Καλά Χριστούγεννα & καλή χρονιά σε όλους

ο Ακροβολιστής

Βοήθες 2

Έμαθα χωριανοί ότι ετοιμάζεται η προτομή του αειμνήστου Χρήστου Μαλεβίτη, στο εργαστήριο γνωστού γλύπτη και θα στηθεί στην πλατεία του Αη Γιώργη.

Είναι μέγιστη τιμή για το χωριό μας και για όλη την περιοχή, να φιλοξενοούμε στη γη που τον γέννησε την φιγούρα του σε μπρούντζο.

Ο Χρ. Χ. Μαλεβίτης υπήρξε μέγας δοκιμιογράφος, ένας "ΑΕΤΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ" όπως έγραψε το περιοδικό ΕΥΘΥΝΗ στο τεύχος 36 (τετράδια ΕΥΘΥΝΗΣ), που ήταν όλο αφιερωμένο στη μνήμη του.

Παραθέτω τον πρόλογο του περιοδικού:

Ήταν πλασμένος για τα υψηλά του πνεύματος. Είχε μέσα του απαραιμώτη, άγρυπνη, ασπάρουσα την μεγαλοσύνη του ανθρώπου όταν καταφάσκει, —και με τι αθάνατο τρόπο!— την θεική του προέλευση. Ήταν ένας "σταλμένος" ο Χρήστος Μαλεβίτης.

Ο κηπουρός - θάνατος τον έδρεψε όταν είχε φτάσει στην έκπαγλη πληρότητά του, στην περιλαμπρή, την συγκλονιστική ωριμότητά του. Είχε όμως προλάβει, ο άγρυπνος εκείνος ανυφαντής των πνευματικών αποκαλύψεων, και μας φανέρωσε με πρωτόφαντη ρώμη στοχασμού και λόγου, το ύψος της ύπαρξής του και το κύρος του το αθάνατο ως ιεροφάντη των μύχιων πραγματικοτήτων που συνθέτουν από καταβολής κόσμου το ανθρώπινο μυστήριο.

Υπήρξε ο άνθρωπος που έγινε λόγος φωτιστικός, παρηγορητικός, του ακήρατου πνεύματος ο λόγος που νοηματίζει την απορία της Ιστορίας και υγραίνει με νάματα μυστικά τον μυχό της ύπαρξής μας.

Υγραίνει και τα μάτια μας η ευλαβής θύμησή του. Πλουτίζει την μνήμη μας η σταθερή αναπόληση της μορφής, της φωνής, της ένσαρκης παρουσίας του. Φωτίζει παρηγορητικά την ψυχή μας, και την στηρίζει, ο βαθύτατα παρηγορητικός, ο φτερωμένος του λόγος. Τι εύνοια Θεού να ζήσουμε μαζί του, να εργαστούμε και να ονειρευτούμε μαζί, να πανηγυρίσουμε και να πενήσουμε μαζί.

Αλλ' από το πένθος που σώριασε μέσα μας η αδόκητη εκδημία του, νιώθουμε σαν σε μυστηριώδη χαρραγή, να υφαίνεται εντός μας ένα φως που ιλαρώνει τις πικραμένες ψυχές μας. Και τότε, με τα τιμημένα του ελληνικού λόγου βιβλία του ανοιγμένα στα γόνατά μας, ακούμε τον πλατύ φτερουγισμό του πνεύματός του και μέσα μας τον θεωρούμε να πετά ψηλά και να μας σέρνει προς τα εκεί σε μια ευλογημένη "αρπαγή" που η φιλία την φανερώνει πιο θερμή, πιο αποκαλυπτική, πιο εγκάρδια.

Γιατί μας ευλόγησε όλους ο Χρήστος Μαλεβίτης με την δαψίλεια των δωρημάτων του και στέρωσε το τίμιο όνομά του μέσα στην γλώσσα μας, στη σκέψη και στην αισθαντικότητα των Ελλήνων. Για να φωτίζονται και να φωτίζουν εις τον αιώνα.

Η "ΕΥΘΥΝΗ"

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ

Με το από 14.11.2000 έγγραφό μας ζητήσαμε από το Δήμο μας να μας γνωρίσει τις ώρες και ημέρες που λειτουργεί το ιατρείο Καστελλίων καθώς και να μας ενημερώνει για γενικότερα θέματα που αφορούν το Δ.Σ. Καλοσκοπής και με το ακόλουθο έγγραφό του αριθμοί 3082/17.11.2000 μας απάντησε:

ΠΡΟΣ τον Σύνδεσμο Καλοσκοπιτών Παρανασίδος “Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

Απαντώντας στο παραπάνω σχετικό έγγραφό σας που περιήλθε με ΦΑΞ στο Δήμο μας και αναφορικά με το πρόγραμμα λειτουργίας του Π.Ι. Καστελλίων, σας γνωρίζουμε ότι μετά την αποχώρηση του υπηρετούντος εκεί ιατρού πρόσφατα, λειτουργεί μία φορά την εβδομάδα, ήτοι κάθε Πέμπτη και η εξυπηρέτηση γίνεται από μεταβαίνοντα προς τούτο ιατρό του Κ. Υ. Ιτέας ή του Νομαρχιακού Γενικού Νοσοκομείου Αμφισσας, το δε τηλέφωνο του Ιατρείου είναι το 0265-91365.

Από πληροφορίες που έχουμε, σας γνωρίζουμε ότι επίκειται συντόμως η κάλυψη της κενωθείσης θέσης του ιατρού στο Π. Ι. Καστελλίων, από τις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας, θέμα για το οποίο έχει προηγηθεί και σχετική αλληλογραφία, οπότε μετά την εγκατάσταση εκεί του νέου πλέον Ιατρού, έχουμε τη γνώμη ότι η εξυπηρέτηση του Δημοτικού Διαμερίσματος Καλοσκοπής, θα γίνεται όπως και μέχρι πρότινος.

Σε ότι αφορά την ενημέρωση του Συλλόγου σας από πλευράς του Δήμου μας για τα γενικότερα θέματα που αφορούν το Δ.Δ. Καλοσκοπής, θεωρούμε ότι μπορείτε κάλλιστα να ενημερώνεστε μέσω του Προέδρου του Τοπικού Συμβουλίου του χωριού σας.

Ο Δήμαρχος
Δημήτριος Χρ. Χριστοδούλου

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΟΥ

Με το 1595/27.6.2000 έγγραφό του ο Δήμαρχος Γραβιάς επανέλαβε τις αρμοδιότητες του Αντιδημάρχου που είχε εκχωρήσει με την 1/1/2.1.1199 απόφασή του ως εξής:

Σας γνωρίζουμε ότι σύμφωνα με την αριθμ. 1/1/2.1.1999 απόφασή μας, ορίσθηκε Αντιδήμαρχος ο κ. Αθανάσιος Κρανιάς του Παναγιώτη με καθήκοντα: α) Την αναπλήρωση του Δημάρχου σε όλες τις επίσημες εκδηλώσεις και εκπροσωπήσεις όταν αυτός απουσιάζει. β) Την ύδρευση. γ) Την αποχέτευση. δ) Την καθαριότητα. ε) Το πράσινο και τις πλατείες.

Για την εύρυθμη λειτουργία του Δήμου, όσο αφορά για τα θέματα που αναφέρονται παραπάνω, θα γίνεται συνάντηση μεταξύ του Αντιδημάρχου με τους προέδρους των Τοπικών Συμβουλίων των Δημοτικών Διαμερισμάτων μας, με ευθύνη του Αντιδημάρχου, και θα καθορίζεται πρόγραμμα δράσης του επόμενου δεκαπενθήμερου, για τα θέματα που αναφέρονται παραπάνω εμπίπτουν στις αρμοδιότητες αυτές.

Το πρόγραμμα αυτό θα παραδίδεται στο Δήμαρχο μαζί με τον απολογισμό τήρησης του προηγούμενου προγράμματος δράσης (δηλαδή ποιές εργασίες πραγματοποιήθηκαν).

Ο Δήμαρχος
Δημήτριος Χρ. Χριστοδούλου

ΓΙΑ ΤΟΝ Κ. ΔΗΜΑΡΧΟ....

Από την Εφημερίδα “Καστελλιώτικα Νέα” αρ. Φύλλου 11 (192) Ιούλιος - Σεπτέμβριος 2000:

.....

3. Προτάσεις (σελ. 7)

Πιστεύω ότι η αναζήτηση της λύσης ύδρευσης του χωριού με επιφανειακά νερά (υδρομάστευση πηγών επαφής) είναι χαμένος κόπος.

Το νερό βρίσκεται μέσα στο χωριό. Το νερό βρίσκεται άφθονο στο υπόγειους υδροφόρους ορίζοντες.

Μια γεώτρηση σε σημείο που θα προσδιοριστεί γεωλογικά θα κάνει το χωριό αυτόνομο υδροδοτικά και όχι επαίτη των γειτόνων!

Με τιμή

Αντώνης Παννάκης

(*) Ο κ. Αντώνης Παννάκης είναι συνταξιούχος εργοδηγός των μεταλλείων και είναι μόνιμος κάτοικος Καστελλίων και έχει χτίσει σπίτι στη γειτονιά των Κοτσιμπαίων.

Από την Κοινωνική μας Ζωή

ΓΑΜΟΙ

Την Κυριακή 19 Νοεμβρίου στον Ιερό Ναό της Αγίας Φωτεινής Νέας Σμύρνης έγιναν οι γάμοι της τελωνειακού υπαλλήλου Γραφυριάς Νικ. Αυγερινού με το συνάδελφό της Λεωνίδα Βλαστάρη. Πλήθος φίλων και συγγενών χαιρέτησε το νεαρό ζευγάρι και ευχήθηκαν "βίον ανθόσπαρτον". Η μεγάλη παρουσία των χωριανών μας στην τελετή του μυστηρίου δείχνει την εκτίμηση που τρέφουν στους γονείς τους για το έργο και την παρουσία τους στο Σύνοδο μας και τον χώρο της παροικίας μας.

Να ζήσουν ευτυχισμένα.

ΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΓΓΕΛΩ ΠΑΝ. ΚΥΡΙΑΚΗ
(1914-2000)

Στις 24.4.2000 και σε ηλικία 86 ετών απεβίωσε και ενταφιάστηκε στο χωριό η Αγγέλω Παν. Κυριάκη. Η Αποβίωσασα έζησε όλη της τη ζωή στην Κουκουβίστα συντηρούμενη από τα λίγα κτήματα που καλλιεργούσε και με πολλές μάλιστα ταλαιπωρίες και στερήσεις. Το 1936 έχασε το σύζυγό της Πάνο και έμεινε χήρα 64 χρόνια. Με το γάμο της είχε αποκτήσει δυο παιδιά τον Τάκη και την Ευαγγελία. Ο Τάκης σε ηλικία 14 ετών σκοτώθηκε το 1947 κοντά στο Δαδί από οργανώσεις που λειτουργούσαν την άτυχη εκείνη εποχή. Η Ευαγγελία παραμένει στο χωριό και της χάρισε εγγόνια και δισέγγονα.

ΗΛΙΑΣ ΧΑΡ. ΜΑΛΙΒΙΤΣΗΣ
(1924 - 2000)

Υστερα από μακρά ασθένεια και σε ηλικία 76 ετών απεβίωσε ο Ηλίας Χαρ. Μαλι-

βίτσης γνωστός μάλιστα ως ο Λίας της Μόρφως γιατί είχε χάσει τον πατέρα του σε

μικρή ηλικία. Ο Ηλίας δεν είχε ποτέ εγκαταλείψει το χωριό και φρόντιζε πάντα όχι μόνο να καλλιεργεί τα χωράφια του αλλά συντηρούσε και την οικόσιτη κτηνοτροφία με αρνιά, κατσίκια κ.λπ. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία και στην ανώμαλη εποχή του Εμφυλίου εξορίστηκε στη Πάρο. Είχε παντρευτεί τη χωριανή μας Γεωργία Ι. Τούμπα με την οποία απέκτησε δυο κόρες που του χάρισαν λεβέντικα εγγόνια.

Παράλληλα με τις γεωργικές του ασχολίες είχε προσληφθεί στο Δασαρχείο Γραβιάς ως αγροφύλακας και με την ιδιότητα αυτή έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για την προστασία των κτημάτων του χωριού. Γεγονός που οδήγησε τον παπα Χαράλαμπο Κουτρούμπα που συλλειτουργούσε με τον παπα Γιάννη κατά την εκφορά του νεκρού να χαιρέτισε με συγκινητικά λόγια και να εξάρει την ευσυνειδησία του κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του ως αγροφύλακα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΖΑΧΑΡ. ΚΟΛΛΙΑ
(1920 - 2000)

Στις 28 Νοεμβρίου ύστερα από βαριά ασθένεια απεβίωσε η Κούλα Ζαχ. Κόλλια και

Η Κούλα είχε γεννηθεί στην Αθήνα από το γένος Λάμπρου που κατάγονταν από την Κολοκυθιά. Είχε παντρευτεί το συγχωριανό μας Ζαχαρία Κόλλια, στρατηγό της Χωροφυλακής με τον οποίο απέκτησε δύο παιδιά. Η αξέχαστη Κούλα ενταφιάστηκε στο νεκροταφείο Ζωγράφου. Την νεκρώσιμη ακολουθία έψαλλε ο Μητροπολίτης Δαύλειας Λαμασκηνός που με συγκινητικό λόγο εξήρε τις αρετές της αποδημήσασας.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΒΑΡΣΟΣ
(ΒΟΡΟΝΩΦ) (1937-2000)

Έφυγε ο Παντελής Βάρσος, ένα παγερό βράδυ του Νοέμβρη, τη μέρα των γενεθλίων του. Λεβεντόκορμος, ψηλός σαν κυπαρίσι, πέθανε σαν δένδρο - όρθιος.

Αυτός ο ευφυής επιστήμονας, ο ευγενής αριστοκράτης που διύθυσε την ΕΜΙ, αυτός που όταν αποσύρθηκε όλοι τον μνημόνευαν με σεβασμό και αγάπη, αυτός που υπήρξε μια προσωπικότητα που δεν αναπληρώθηκε ποτέ, ταξιδεύει τώρα στο άπειρο.

Ο Παντελής -όσο απίστευτο κι αν φαίνεται- δεν ζει πια ανάμεσά μας, ζει όμως στις μνήμες όλων αυτών που είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν.

Τι να απαντήσει στη εξάχρονη εγγονούλα του όταν ρωτάει, "γιατί δεν μου ξαναπληφώνησε ο παππούς, μανούλα;".

Δρόσος Κραβαρτόγιαννος
Άμφισσα

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΛΕΞΙΟΥ
(1920-2000)

ΣΤΙΣ 19.11.2000 απεβίωσε και κηδεύτηκε στη Λαμία ο Άγγελος Αλεξίου. Ο απιθώσας είχε γεννηθεί στο χωριό και σταδιοδρόμησε υπάλληλος φαρμακείου έχοντας παράλληλα να επιδείξει αξιόλογη προσφορά στον τομέα της κτηνιατρικής. Είχε παντρευτεί την κοντοχωριανή Δρεμισσιώτισσα Χρυσουγούλα με την οποία απέκτησε τον Αλέκο, αξιόλογο γιατρό και επιστήμονα σήμερα στη Λαμία.

(Λεπτομέρειες για την προσφορά του Άγγελου έχουν δημοσιευθεί στο τεύχος 115 σελ. 325).

Τα Προϊόντα του Χωριού μας

Τη στιγμή που οι διοξίνες κάνουν την Ευρώπη να πονοκεφαλιάζει και η σωστή διατροφή έχει μετατραπεί σε αγώνα δρόμου και επιβίωσης εμείς διαπιστώνουμε ότι τα προϊόντα του χωριού μας είναι απαλλαγμένα από κάθε είδους φυτοφάρμακα και επισημονικές φροντίδες. Με το σωστό μαγείρεμά τους αποκομίζουμε ένα ευχάριστο αίσθημα που μας κάνει να τα εμπιστευόμαστε και να τα καλοδεχόμαστε.

Η παρατεταμένη φτερινή ξηρασία και οι υψηλές θερμοκρασίες που επικρατούσαν μας κατέστρεψαν, τα φασόλια που είναι περιζήτητα στις αγορές της Λαμίας και της Άμφισσας.

Πλούσια ευτυχώς ήταν η παραγωγή μας σε πατάτες και κηπευτικά. Δεν είναι λίγα τα σπίτια που με απλά και φυσικά υλικά μαγειρεύουν ακόμη στη φωτιά και μάλιστα στη σόφα και όχι στο μάτι της ηλεκτρικής κουζίνας, σε κασαρόλα, σε γάστρα ή στο φούρνο με ξύλα και όχι με χύτρα ταχύτητας ή φούρνο μικροκυμάτων.

Πολλές παλιές νοικοκυρές ζυμώνουν με προζύμι ψωμί και όταν το βγάζουν μοσχοβολάει η γειτονιά. Πίτες βέβαια με φύλλα ανοιγμένα με το πλάστρι και όχι σφολιάτα, με τυρί ή χορταρικά, (πράσα, βρούβες, λάπατα), είναι η μεγαλύτερη επιδεξιότητα των γυναικών του χωριού μας. Τους θερινούς μήνες το χωριό είναι ένα ζωντανό περιβόλι. Χαλάει ο κόσμος από φασόλια (φέτος μας καταστράφηκαν) πατάτες, κρεμμυδάκια, ντομάτες, κολοκυθιάς που οι τρυφεροί τους βλαστοί χρησιμοποιούνται πολύ για κολοκυθοκορφάδες καθώς και τα άνθη τους μαγειρεύονται γεμιστά με ρύζι. Η ρόκα, ο άνιθος, το μαϊντανό. Όλα από τον κήπο. Από τα φρούτα μας πλούσια φέτος ήταν τα κεράσια, μήλα, τα μπαρδάκια και προπαντός τα νόστιμα καρύδια μας.

Όταν όμως μιλάμε για παραγωγή και προϊόντα του χωριού ο νους μας επιστρέφει στα δύσκολα χρόνια που η ποσότητα της παραγωγής ήταν πολύ μεγάλη γιατί στη διαδικασία της βοηθούσε όλη η πολυμελής οικογένεια. Ενώ τα γειτονικά χωριά είχαν μονοκαλλιέργεια παραγωγής π.χ. μεγάλες ποσότητες σιταριού ή καλαμποκιού και επιζητούσαν για ανταλλαγή τα δικά μας προϊόντα. Μιλάμε δηλαδή για την εποχή που τα αγαθά αυτά ανταλλάσσονταν χωρίς τη μεσολάβηση του χρήματος (ανταλλαγές σε είδος.). Οι ανταλλαγές αυτές είχαν μεγάλες δυσκολίες γιατί η επικοινωνία και η διακίνηση γινόταν μόνο με τα ζώα και σε δύσβατους δρόμους. Οι χωριανοί μας φρόντιζαν

να αποθηκεύουν ότι χρειαζόνταν η οικογένεια για τη διατροφή της το χειμώνα και το επιπλέον, πατάτες, φασόλια, κρασί κ.λπ. το φόρτωναν στα μουλάρια και από χωριό σε χωριό πολλές φορές έφταναν μέχρι την Πετρομαγούλα. Με μια παλάντζα στο χέρι πουλούσαν τα προϊόντα τους και έπαιρναν κυρίως σιτάρι για να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν το χειμώνα.

Στη δεκαετία του πενήντα ανέπτυξαν πρωτοβουλία μεγαλύτερη οι γυναίκες. Εκτός από αγρότισες, νοικοκυρές, μανάδες, νοσοκόμες έγιναν και εμπότισες. Οι άντρες εγκατέλειπαν το χωριό για καλύτερη τύχη των οικογενειών τους στα ξένα και αυτές φόρτωναν τα μουλάρια και άγρια χαράματα με ένα ξεροκόματο στο χέρι, λίγο τυρί και καμιά ελιά, βρέξει χιονίσει ξεκίναγαν για τα μέρη όπου γινόταν το παζάρι ή και απλή εβδοδιαία λαϊκή αγορά (Άμφισσα, Δαδί, Τιθορέα, Λαμία).

Πιάνανε καίριες σημασίες εμπορικές θέσεις και εκεί ολόκληρες ώρες περίμεναν τους περαστικούς αγοραστές. Προσεκτικές, ακίνητες, με θρησκευτική ευλάβεια. Είχαν αποκτήσει εμπειρία εμπορίου και μόλις άρχιζαν συναλλαγές ξεσηκώνονταν και διαλαλούσαν: φασόλια, πατάτες, καρύδια, τσάι, ρίγανη. Όλα από την Κουκουβίστα. Είναι παραγωγή μας δοκιμάστε τα. Η καλή φήμη των προϊόντων μας τις βοηθούσε να ξεπουλήσουν γρήγορα. Τα κατάφερναν μια χαρά. Αγόραζαν πολλοί με κλειστά τα μάτια. Πολλές φορές μάλιστα περισσότερα από τον προγραμματισμό τους. Οι δεκάρες και οι δραχμές μπαίνονβγαίνουν στο μπεζαχτά που ήταν οι βαθιές τσέπες κρυμμένες στα εσωτερικά ενδύματα. Ο λογαριασμός και ο υπολογισμός της αξίας γινόταν πολλές φορές με τα δάκτυλα. Περαστικοί τις ρωτούσαν που είναι οι άντρες σας. Κοιτάζονταν μεταξύ τους, στο καφενείο. Χαμογελούσαν κρυφά. Με τον ιδρώτα μας και πλάι πλάι με τους άντρες μας καλλιεργούμε τα χωράφια. Τα χέρια τους ήταν ροζιασμένα. Το μαρτύριο του πήγαινε έλα ήταν μεγάλο. Διαφορετικά δεν γινόταν τίποτα. Τα παιδιά έπρεπε να σπουδάσουν, οι γέροι να μην κρυώσουν και τα στόματα να χορτάσουν.

Η κατάσταση έγινε πιο ανεκτή από την εποχή που ο Τάκης Κολλύρης κυκλοφόρησε φορτηγό αυτοκίνητο και με καθορισμένα δρομολόγια μετέφερε τους χωριανούς μας στις αγορές της περιφέρειας. Τακτική που συνεχίζεται ακόμα και σήμερα με τον Κώστα Ι. Τούμπα.

Μεγάλη ήταν η επιτυχία της εκδρομής που οργάνωσε ο Σύνδεσμός μας την Κυριακή 12 Νοεμβρίου 2000.

Δύο πούλμαν γεμάτα με συγχωριανούς ξεκίνησαν όπως πάντα από την πλατεία Αττικής. Με προορισμό τον Φενεό της ορεινής Κορινθίας. Πρώτη μας σύνοχη στάση στον Ισθμό της Κορίνθου.

Μετά από το Κιάτο ανηφορίσαμε και κάναμε την δεύτερη στάση στην Λίμνη Στυμφαλία. Το τοπίο ήταν υπέροχο και γινόταν περισσότερο μυστηριακό καθώς ανεβαίνοντας προς την Στυμφαλία κάναμε ένα νοερό ταξίδι στο βάθος του χρόνου των μύθων και της ιστορίας του τόπου. Διότι εδώ στην Στυμφαλία λίμνη ο μεγαλύτερος ήρωας των μυθικών χρόνων, ο Ηρακλής, πραγματοποίησε τον έκτο άθλο του αφού σκότωσε τις Στυμφαλίδες Όρνιθες οι οποίες ήταν ανθρωποφάγα πουλιά με σιδερένια φτερά.

Διασχίσαμε την κοιλάδα της Στυμφαλίας και ανεβήκαμε τις νότιες πλαγιές της Κυλλήνης (Ζήριας υψ. 2374) και αφού διαβήκαμε το διάσελο της Καστανιάς αμέσως μπροστά μας απλωνόταν το τεράστιο οροπέδιο (υψ. 790 μ.) του Φενεού. Η ιστορία του

μια ωραία ΕΚΔΡΟΜΗ

Φενεού χάνεται στα βάθη των αιώνων αφού αναφέρεται στην Ιλιάδα ότι οι Φενεάτες συμμετείχαν στον Τρωϊκό Πόλεμο. Μεγάλη ήταν και η συμμετοχή των κατοίκων της στον αγώνα του 1821.

Το οροπέδιο Φενεού από αρχαιότερων χρόνων μέχρι και το 1821 ήταν λίμνη. Σήμερα έχει αποξηρανθεί η λίμνη και η εκμετάλλευση των εδαφών γίνεται από τους κατοίκους των γύρω δέκα χωριών.

Διασχίσαμε τον κάμπο του Φενεού και φθάσαμε δυτικά στο νεοκατασκευασθέν προ διείσδυσης μικρό φράγμα με την σχηματισμένη στις ανατολικές υπώριες του Χελμού μικρή αλλά πολύ γραφική λίμνη με την οποία θα γίνει η άρδευση του οροπεδίου Φενεού.

Αφού κάναμε τον γύρω του φράγματος και της λίμνης θαυμάσαμε την μοναδική ομορφιά του τοπίου και είδαμε από μακριά το

μοναστήρι του Αγ. Γεωργίου κτισμένο τον 14ο αιώνα μέσα σε δύσβατη αλλά πυκνόφυτη και χρυσοπράσινη βουνοπλαγιά, στις ανατολικές πλαγιές του Χελμού που βρίσκονται τα χειμέρια της Γκόλφος.

Το μεσημέρι αρκετά κουρασμένοι αλλά αποζημιωμένοι από το άπειρο κάλλος της περιοχής φθάσαμε στην κωμόπολη Γκούρα (υψ. 950μ.), διοικητικό κέντρο και έδρα του Δήμου Φενεού. Εκεί στο εξοχικό κέντρο Τ. Πάσιου φάγαμε καλομαγειρεμένα φαγητά, πίνοντας ντόπιο κρασάκι. Μετά το φαγητό επισκευθήκαμε στο απέναντι χωριό Φενεό ή Σιβίστα, το πατρικό σπίτι της κας Κων/νας Δημάκου - Αχλαδά όπου είχαμε την ευκαιρία να δούμε από κοντά αλευρόμυλο, νεροτριβή και πριονοκορδέλα μαζί με την 93χρονη μητέρα της και όλα αυτά μας θύμισαν αλλοτινά χρόνια στην Κουκουβίστα. Επιστρέψαμε αργά στην Αθήνα αισίως.

Η οργάνωση, ο συντονισμός και κυρίως η πολύ καλή συνεργασία των συμμετεχόντων έδωσαν τα καλύτερα αποτελέσματα ώστε όλοι να μείνουμε ευχαριστημένοι.

Λάμπρος Αχλαδάς

Δημοσιεύουμε κείμενο του Θύμιου Μπουκουβάλα που υπάρχει στο αρχείο μας από 21.12.1976. Όπως είχαμε γράψει και στο Δελτίο αρ. 114, η κατάσταση της υγείας του αγαπημένου μας Θύμιου δεν του επιτρέπει να επικοινωνεί μαζί μας. Του ευχόμαστε περαστικά.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΞΟΥΛΑΣ ΣΤΟΥ ΝΤΗΛΗΦΩΝ'ΜΑ

Πουλυαγαπητέμ χουργιανέ Ν'κολό.

Προυπέ καθώς έβανι νια χαψιά μπουμπότα μι ένα μιζέ πασπαλά κείνους ου αγγουνάζ 'μ ντε ου Θύμιους, βαράει αυτούνου του χαντακουμένου του ντηλέφουνου κι καθώς ιέκρινι, τουν είδα να χουγιαζ με τουν άλλουν πτόκρινε απ' το' άλλου σύρμα. Ου άλλους χούγιαζι κι τουν άγκα κι γω πούημαν ξαπλουμέν καταή στου τσόλ κι τράβαγα ντνιχιά απ' τ'σαρμανίτσα, μπά κι κ'μώταν κείνου το χαιβάν νια ψ'χούλα. Τ' άκ'σα πούειπες να μη ματαγράψι κείν' τ' τημηρίδα τσ' Κουκουβίστας γιατί τάχα ισά χόλιανες γιαυτά που μολόση για του Κιφαλόβρυσου. Ν'κολό θα σκρίνου μαναχά δυο κ'βέντις. Είμαστε ούλ χουργιανοί μαρέ κι δεν πρέπ' να πεισμώνουμι ου ένας στουν άλλουν. Μάνιδι να στριτζώνεστι κι να κρένντι χαζά πράματα. Θα μ'πήης "Θειά Ξούλα γιατί;" Θα σ' πω "για τ' αντί πόχ τέσσιρις τρύπες". Τήρα μαρέ μην είση ψ'χουβγάλ'τς κι απέκ' δεν είστι όντα στα χρόνια. Ντίπ δεν νουγάς; Άφτα αφτάνα τα μάγγνα μέρις πόρθαν κι ρουβόλα σκατ' να φάμι κανιά τσ'γαρίδα κι νουματιές κι τέρα μην τ' αστοχήησ κι δεν φέρ'ς κι τν τσότρα μι του ρακί. Αφτάνα ιέχου τα χαμπέρια κι τώρα θα σ' αφήκου γιατί έχου του κακάβ μι τον τραχανά σμπυρουστγιά κι έφκουμι σι σένα κι σόλουνους π' μας αφουγκράζντι να πειράσιτι καλές γιουρτάδες κι ου κινούργιους χρόνους 1977 μι γειά, με χαρά και ειρήν' σ' ούλουν τον γκόσμου.

Ούλ' θ'κήσ', Ξούλα Βαρδακιούπ - Μπουκ'βαλαίου

και για την αντιγραφή

Θύμιος Μπουκουβάλας

Αναδημοσίευση από την εφημερίδα "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ"

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΙΔΕΕΣ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Όταν η άνοιξη βρίσκεται στην ακμή της, είναι η ωραιότερη ώρα της ζωής. Τα άνθη τα πολύχρωμα και τα ευώδη, το λαμπρό φως το ευλογητικό. Όταν το φθινόπωρο τελεί στην ακμή του, είναι η γλυκύτερη ώρα της ζωής. Τα φύλλα παραδίδονται πελιδινά στη μοίρα τους, αφήνοντας συλλογισμένα τα κλαδιά. Η άνοιξη και το φθινόπωρο είναι ομόζυγες εποχές και κατ' εξοχήν μεσημβρινές. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με τις δύο άλλες εποχές. Το καλο-

Του ΧΡΗΣΤΟΥ ΜΑΛΕΒΙΤΣΗ

καίρι βρίσκεται στην ακμή του τη στιγμή που έχει εισβάλει ο καύσωνας της λιβυκής ερήμου. Και ο χειμώνας τελεί στην ακμή του τη στιγμή που έχει καταφθάσει το ψύχος της πολικής παγωνιάς.

Το καλοκαίρι και ο χειμώνας είναι ομόζυγες εποχές και κατ' εξοχήν ανοίκειες, καθ' ότι μη μεσημβρινές. Ωστόσο και οι τέσσερις εποχές μας επιβάλλονται ως διάφοροι τρόποι υπάρξεως, και πλουτίζουν την εμπειρία μας. Σπάζουν την μονοτονία του αδυσώπητου τροχού του χρόνου, που είναι και ο τροχός της υπάρξεώς μας, με τα ποικιλιματά τους τα σαγηνευτικά.

Τελούμε στην ακμή του χειμώνα, όπου το χαρακτηριστικότερό του ποικίλμα είναι το χιόνι. Σαρώνει η ψυχρή ανάσα του πολού τα μεσημβρινά μας τοπία και τα λευκαίνει, και τα καθιστά μωθώδη και εξωπραγματικά. Το

χιονισμένο τοπίο παρέχει μία δρυμεία υπόμνηση του ορίου της υπάρξεως μέσα στο καθολικό ψύχος, πέραν του οποίου κυριαρχεί ο θάνατος. Πρόκειται για ένα σκληρό μεγαλείο, που αναπτύσσει όλη την συντριπτική μεγαλυσύνη του στους τόπους τους ορεινούς. Σαν πέσει χιόνι στα χαμηλά, το προλαβαίνουν οι ζεστές ανάσες του κάμπου και το ευτελίζουν. Αήτητο και θριαμβευτικό βασιλεύει στα ψηλά βουνά. Μακάριος όποιος το έχει ζήσει το χιόνι εκεί ψηλά. Διότι δεν πρόκειται για τη μονοσήμαντη ύπαρξη χιονισμένου τοπίου. Διαδραματίζεται ολόκληρη ιεροτελεστία της φύσεως, με αρχή μέση και τέλος.

Πρέπει να έχεις ζήσει σε ορεινό χωριό, τότε που δεν το συνδέαν με τον άλλο κόσμο, δρόμοι ασφαλτόστρωτοι, παρά μονοπάτια φιδωτά ανάμεσα σε βουνά και σε δάση. Εκεί εκτυλίσσεται η δοξαστική εορτή του χιονιού, στο κρυφό της μεγαλείο. Καταφθάνουν τα φορτωμένα σύννεφα και απλώνουν τα φαιά παραπετάσματά τους και κλείνουν τον ορίζοντα. Σφίγγει η ατμόσφαιρα τους αρμούς της και κρουσταλλιάζει. Σιγά-σιγά, το τοπίο βυθίζεται σε ύποπτη σιγή. Σβήνουν οι θόρυβοι ώσπου να καταπέσει και ο τελευταίος θρους των πετεινών του ουρανού, που ζήτησαν καταφύγιο βαθείς στις λόχμες του δρυμού.

Τότε, η σιωπή έχει συντελεσθεί και αιωρείται μουντή και ανάκουστη. Το τοπίο τελεί σε βουβή αναμονή. Και σε λίγο αρχίζουν να πέφτουν οι πρώτες

νιφάδες του χιονιού. Αραιές και λιγνές και αβέβαιες στην αρχή, ωσάν προπομποί αναγνωρίσεως. Κατόπιν καταφθάνουν τα λεφούσια τα λευκά του ουρανού. Πέφτουν κατά πυκνούς σχηματισμούς νιφάδες παχιές με την πάλλευκη σάρκα, την κρυσταλλωτή και την πουπουλένια.

Η αθόρυβη πτώση του χιονιού, η ακατάπαυστη, η εργώδης, καθώς αφανίζει τον πολύχρωμο κόσμο κάτω από τα λευκά πέπλα τα φουρφουρένια αναδεικνύει μίαν άλλη πλάση, εξώκοσμη, μεταφυσική. Πρόκειται για στιγμή εξόχως επίσημη καθόσον παρέχεται πρόγευση συντελεστικότητας με την εμπράγματη απειλή του θανατερού ψύχους και τη λευκότητα της ανυπαρξίας. Μόνη γραμμή αμύνης η κόκκινη φωτιά του τζακιού, στη θαλπωρή του οποίου προσφεύγει η ζωή για να σωθεί. Ως δια μαγείας συντελέσθηκε αναγωγή του παντός στις δύο αρχέγονες αρχές: το ψυχρό, που είναι θάνατος, και στο θερμό που είναι ζωή.

Ο χειμασμός της ζωής. Πολλά ζώα πέφτουν στη χειμερία νάρκη για να μειώσουν στο ελάχιστο τον παλμό της καρδιάς τους, ως το όριο ασφαλείας. Αλλά τρυπώνουν στα λαγούμια της γης, για να προστατευθούν από τη ζεστασία της. Αλλά φουρνίζουν τη γούνα τους την παχείά και σώζονται. Τα πετεινά του ουρανού αναδιπλώνονται στις θερμές φτερούγες τους και λουφάζουν. Ο γυμνός άνθρωπος ξαναγίνεται ο προμη-

θεϊκός, με τη φωτιά και τον οικο του.

Η καταδρομή του ψύχους είναι δοκιμασία έσχατη, αφού μας θυμίζει πως η ζωή στον κόσμο μπορεί να υπάρχει μόνο σε μικρό εύρος κοσμικής θερμοκρασίας, πέρα από το οποίο κενεύει ο θάνατος. Αλλωστε κάποτε η γη ήταν πυρακτωμένη, και ήταν αδύνατη η φανέρωση της ζωής. Και κάποτε η γη θα παγώσει ολοτελώς, και θα είναι αδύνατη η συνέχιση της ζωής. Μέσα σε αυτά τα μοιράμενα όρια συντελείται το θαύμα της. Γι' αυτό έχουμε τον καιρό και τη δυνατότητα να απολαύσουμε το χιονισμένο τοπίο, καθώς το μεταστοιχείωσε ο αλλότριος επισκέπτης του βορρά.

Τι χαρά, Θεέ μου!, σα βγει ο ήλιος και καταλάβει το χιονισμένο τοπίο. Τα κρύσταλλα από τις στέγες των σπιτιών κατεβαίνουν σπασωτά και αστραφτερά. Αραιές φωνές ανθρώπων και μακρινά αλυχτήματα σκυλιών σκίζουν τη σιγή ευφρόσυνη, ενώ από τις ρεματιές ανεβαίνουν ανέροι οι υδρατμοί. Τούτο το πάλλευκο όνειρο είναι απρόοπτη δωρεά της ριγηλής ζωής στο όριο του θανάτου.

Η τελευταία πράξη της ιεροτελεστίας είναι το λιώσιμο του χιονιού. Μένουν τόποι τόποι στοιβαγμένοι χιονιού, από τους οποίους ξεκινούν μυριάδες ρυάκια με κελαρυστό, εφταπάρθενο νερό. Ωστου να αποκατασταθεί η οικεία σ' εμάς φύση, στιλπνή και ξαναγεννημένη. Ο Χειμώνας πέρασε.

Οι χειμωνιάτικες γιορτές...

Μπρός πίσω τ' Αη Νικολάου είναι ο χειμώνας, λένε οι γεωργοί. Κι όταν βλέπουν πως χιόνισε αυτή την μέρα:

— Σήμερα τ' άσπρισε τα γένεια του, τούς αζούς.

Τότε περνάει ο Δεκέμβρης που κι αν θέλουν οι γεωργοί, δουλειά δεν μπορεί να κάμουν.

Παρακολουθούν το σαρανταλείτουργο που κάνει ο παπάς στην εκκλησιά τους, λειτουργάει δηλαδή σαράντα ημέρες τη νύχτα, το πρωί, κι αυτοί φέρνουν με τη σειρά τους λειτουργιά κι ανάμια για να μνημονεύει τους πεθαμένους τους.

Έτσι φθάνει του Χριστού, όπως λένε τα Χριστούγεννα. Είναι ημέρες μεγάλης χαράς, κι αυτή και όλο το δωδεκάημερο. Γιατί τότε ο γεωργός σφάζει το θρεφτό του γουρουνι, τρώει τα λουκάνικα του, τις αιματιές του, το κιλάκι του, τις τσιγαρήθρες, τη γλίνα του και τόσα άλλα φα-

...από το βιβλίο "Γεωργικά της Ρούμελης" του Δημ. Λουκοπουλου.

γητά που φτάνει από το γουρουνοκρέατο.

Απολώντας η εκκλησία το πρωί των Χριστουγέννων, ο παπάς πάει από σπίτι σε σπίτι και σπρώνει το *ψψωμα*, ένα πιάτο που έχει μέσα σιτάρι άβραστο κι ένα πρόσφορο· στη μέση του πρόσφορου κερδί αναμμένο. Πιάνουν όλοι οι σπιτικοί το πιάτο μαζί και με τον παπά το υψώνουν, απ' αυτού το *ψψωμα*.

Μετά ο παπάς παίρνει το *χριστόψωμο*, ένα μεγάλο ψωμί που έχει επάνω τον κολλημένα η νοικοκυρά κουλουράκια με σχήματα προβάτων, καττοιών, στανουδάκια και μικρά πρόσφορα και τα ονομάζει αρνιά και κατσίκια, παίρνει λουπόν το ψωμί αυτό, το βάζει στο κεφάλι του, το πιέζει και το σπάζει στα δύο. Αν το μεγαλύτερο κομμάτι πέσει κατά το δεξί του χέρι, μαντεύει πως το χρόνο εκείνο θα γίνουν πολλά σιτάρια, αν πέσει κατά το δεξί του χέρι θα γίνουν περισσότερα καλαμπόκια.

Αναδημοσίευση από την εφημερίδα "ΤΟ ΒΗΜΑ" την παρακάτω δημοσκόπηση:

Τα παράπονα των δημοτών για τον δήμαρχο

Η πλειονότητα δηλώνει ότι οι αποφάσεις των δημοτικών συμβουλίων σε ελάχιστες περιπτώσεις είναι σύμφωνες με τις απόψεις της κοινής γνώμης

Οι πολίτες πιστεύουν στον θεσμό της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και επιθυμούν την ενίσχυσή του, αλλά δεν είναι καθόλου ευχαριστημένοι από τους τοπικούς άρχοντες, στους οποίους καταλογίζουν κομματική εξάρτηση, κακή οικονομική διαχείριση και αδιαφάνεια. Αυτό το συμπέρασμα-σοκ προκύπτει από την έρευνα με τίτλο «*Αξιολόγηση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης*» που πραγματοποίησε η εταιρεία *Kάπα Research* για λογαριασμό του «*Βήματος της Κυριακής*». Η έρευνα διενεργήθηκε το διάστημα 23-17 Οκτωβρίου σε πανελλαδικό δείγμα 1.802 νοικοκυριών και τα ευρήματά της μάλλον θα πρέπει να ανησυχήσουν τους δημάρχους και τους λοιπούς αιρετούς εκπροσώπους των ΟΤΑ. Παρ' ότι το επίσημο συνέδριο της ΚΕΔΚΕ ουσιαστικά ασχολήθηκε με αυτό το θέμα οι απόψεις των δημοτών, όπως αναδεικνύονται από την έρευνα, ηχούν σαν «*καμπανάκι κινδύνου*» – αν όχι σαν αποδοκιμασία – για τον τρόπο που πολιτεύονται εκείνοι τους οποίους εξέλεξαν για να διαχειρισθούν τα τοπικά προβλήματα.

■ Έλεγχος από την Πολιτεία

Το 67% των ερωτηθέντων πιστεύει ότι κατά κανόνα στους δήμους υπάρχει «αδιαφάνεια και κακοδιαχείριση», στον ίδιο βαθμό που τα παρεμφερή φαινόμενα απαντώνται και στον δημόσιο τομέα. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι η συντριπτική πλειονότητα (81%) κρίνει ότι πρέπει να ασκείται από την Πολιτεία αυστηρός έλεγχος στα οικονομικά των ΟΤΑ. Τα οικονομικά προβλήματα των δήμων αποδίδονται μάλιστα σε ποσοστό 63,2% στην κακή οικονομική διαχείριση των ιδίων και μόνο το 31,4% τα αποδίδει στην ελλιπή κρατική χρηματοδότηση. Η ικανοποίηση για την παρουσία της δημοτικής αρχής σε κάθε πε-

ριοχή είναι μοιρασμένη με όσους δηλώνουν το αντίθετο, αλλά είναι χαρακτηριστικό ότι το 64,6% των πολιτών δεν απευθύνθηκε ποτέ τον τελευταίο καιρό στη δημοτική αρχή για κάποιο προσωπικό πρόβλημα. Ωστόσο από το 35,2% που χρειάστηκε να το κάνει το 62,1% δηλώνει ότι δεν ικανοποιήθηκε από την αντιμετώπιση που είχε. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι η πλειονότητα των ερωτηθέντων (56%) δηλώνει ότι οι αποφάσεις των δημάρχων και των δημοτικών συμβουλίων σχεδόν ποτέ δεν είναι σύμφωνες με τις απόψεις των δημοτών.

■ Άγνωστοι οι περιφερειάρχες

Η απόσταση ανάμεσα στους δημότες και στις κατά τόπους δημοτικές αρχές προκύπτει και από τη διαπίστωση ότι ένας στους τρεις εκ των ερωτηθέντων δεν γνωρίζει κανένα μέλος του δημοτικού συμβουλίου και μόνο ένας στους έξι γνωρίζει ποιοι διοικούν την πόλη του. Αυτό ίσως δικαιολογεί και γιατί το 57,5% δεν πιστεύει ότι στα δημοτικά συμβούλια συμμετέχουν οι κατά τεκμήριο ικανοί και καταξιωμένοι, ενώ οι εννέα στους δέκα ούτε που σκέφτονται να διεκδικήσουν θέση δημοτικού συμβούλου. Ποιος είναι δήμαρχος σε κάθε πόλη το γνωρίζουν σχεδόν όλοι και δύο στους τρεις γνωρίζουν και το όνομα του νομάρχου.

Οι περιφερειάρχες όμως είναι σχεδόν άγνωστοι, αφού το 78,8% δηλώνει ότι αγνοεί ακόμη και το όνομά τους. Οι δήμαρχοι πάντως συγκεντρώνουν μεγαλύτερη εκτίμηση από τους βουλευτές, αλλά σχεδόν ένας στους τρεις δηλώνει ότι δεν εκτιμά ούτε τους μεν ούτε τους δε στην περιοχή του.

Συνολικά εκτιμάτε ότι το σχέδιο "Ι. Καποδιστρίου" βελτίωσε ή έκανε χειρότερη την κατάσταση στο χώρο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης;

Την έκανε χειρότερη	24,8%
Την βελτίωσε	37,9%
Δεν άλλαξε ουσιαστικά την κατάσταση	21,6%
Δεν γνωρίζω, δεν απαντώ	15,7%

Έχετε απευθυνθεί τα τελευταία δύο χρόνια στον δήμαρχο ή σε κάποιον δημοτικό σύμβουλο για την επίλυση κάποιου προσωπικού προβλήματός σας;

Όχι	64,6%
Ναι	35,2%
Δεν γνωρίζω, δεν απαντώ	0,2%

Είστε ικανοποιημένοι από την αντιμετώπιση που είχατε; (όσοι απάντησαν ότι έχουν απευθυνθεί)

Όχι	62,1%
Ναι	36,8%
Δεν γνωρίζω, δεν απαντώ	1,1%

Πού νομίζετε ότι οφείλονται, κατά κύριο λόγο, τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι δήμοι;

Στην κακή οικονομική κατάσταση	62,1%
Στην απουσία των αναγκαίων πόρων από την Πολιτεία	31,3%
Δεν γνωρίζω, δεν απαντώ	5,5%
Σε ποιον τρέφετε μεγαλύτερη εκτίμηση και εμπιστοσύνη;	
Στον Δήμαρχο της περιοχής σας	37,6%
Στον βουλευτή που ψηφίζετε	9,4%
Εξίσου και στους δύο	18,5%
Σε κανέναν από τους δύο	31,5%
Δεν γνωρίζω, δεν απαντώ	3%
Ποια είναι η γνώμη σας για την οικονομική διαχείριση, κατά κανόνα στους δήμους;	
Υπάρχει αδιαφάνεια και κακοδιαχείριση	67,8%
Δεν γνωρίζω, δεν απαντώ	13,6%
Γίνεται με διαφάνεια και υπευθυνότητα	18,6%
Είστε ικανοποιημένοι από την παρουσία και το έργο της δημοτικής αρχής στην περιοχή σας;	
Λίγο	28,5%
Καθόλου	25,2%
Αρκετά	34,9%
Πολύ	10,4%
Δεν γνωρίζω, δεν απαντώ	1,0%

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΝΕΩΝ

Ο Στέλιος Καραγιάννης (εγγονός του Γεωργίου Τομαρά Τσαμπισιούρη - Λαμία) πέτυχε στη Σχολή Πολιτικών Μηχανικών Ξάνθης.

Η Κωνσταντίνα Δήμου Μπουκουβάλα (Θεσ/νίκη) πέτυχε στην Ιατρική Σχολή Θεσ/νίκης.

Η Ιωάννα Ι. Καμπάνη (εγγονή Ι. Πασσαλή) πήρε το πτυχίο της Οικονομικής και Περιφερειακής Ανάπτυξης στις 24.9.2000 και τώρα κάνει μεταπτυχιακές σπουδές.

Συγχαρητήρια αγαπητά παιδιά και καλή σταδιοδρομία.

Με την ευκαιρία παρακαλούμε τα χωριανά μας παιδιά που πέτυχαν αυτή τη χρονιά σε ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα να παρεβρεθούν στο Ξενοδοχείο Novotel (την Κυριακή 14 Ιανουαρία 2001 ώρα 9 π.μ. θα γίνει απονομή βραβείων.

Ο ΛΑΣΣ στην "ΑΡΓΩ"

Το Λάμπρο Αχλαδά, το μεγάλο μας ζωγράφο τον αφήσαμε το καλοκαίρι στο χωριό και το χρονικό διάστημα 20/11 έως 9/12 τον βρήκαμε μέσα σε φιλότεχνους επισκέπτες της έκθεσης που οργάνωσε στην γκαλερί "αργώ" Μέρλιν 8, Κολωνάκι.

Στη φετινή του έκθεση θέμα του ήταν η γυναίκα και όπως λέει ο ίδιος "η γυναίκα έχει περισσότερη ενδιαφέρουσα ψυχοσύνθεση από τον άνδρα". Το Δελτίο μας παρακολουθεί από κοντά όλες τις εκθέσεις του χωριανού μας καλλιτέχνη και χαίρετε να διαβάζει τους ειδικούς να εξυμνούν το έργο του.

Ο Λάμπρος βέβαια γεννήθηκε στην Αμερική, είναι έμως Κουκουβιστιανός και όπως μας δηλώνει η ζωτιανή λαϊκή παράδοση της Κουκουβίστας όπως την γνώρισε μέσα από τους γονείς του και το φυσικό τοπίο της αποσιελούν το θερμό πνευματικό κλίμα από το οποίο βγήκε καλλιτέχνης.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ, ΕΘΙΜΑ, ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Γράφει ο Φάνης Λευκαδίτης

Λακριντί στα χειμωνιάτικα νυχτέρια. Θέμα των γεροντισσών οι καλικάντζαροι. Τα δαιμονικά αυτά όντα που εμφανίζονται, σύμφωνα με την παράδοση, το δωδεκάημερο των Χριστουγεννιάτικων γιορτών στη γη. “Είχαμε σφάξει τα γουρούνια κι η γειτονιά μοσχοβολάει από τους πασπαλάδες, τα κοντοσουβλία και τα λουκάδικα. Ολονυκτίς τα καλικαντζούρια κατέβαιναν απ’ τούς μπουχαρήδες και μαγάριζαν ό,τι αφήναμε, ξεσκέπαστο παραφωτιά για να είναι ζεστό όσο να έρθουν οι άντρες τ’ νύχτα απ’ τα μαγαζιά. Ναι σας λέου, τα είδα με τα ίδια τα μάτια μ’ που κατέβαιναν απ’ του τζάκι κι έρχονταν φούρλα στον σοφρά κι στ’ παρασιτιά. Ήταν κατάμαυροι με κερατάκια σαν κατσικάκια, κι χουρουπήδαν οι διαόλοι”. Αυτά μολόγαγε γνέθοντας η ενενηντάχρονη γιαγιά Παρασκευή... “Νά φ’λάγεστε πιδιά, απ’ τα χ’στούγεννα που έρχονται τα παγανά ως τα Φώτα π’ τα κυνηγάει ου παπάς με την αγιαστούρα τ’, τότε τα δαιμονικά φεύγουν τρέχοντας...”. Καθισμένος σταυροπόδι πλάι στη φωτιά και κουκουλωμένος με την κάπα του ο αιωνόβιος παππούς συμβούλευε τις γυναικές που νυχτέρευναν να μην υπερβάλλουν και σκιάζονται τα παιδιά. Στη συνέχεια αφηγήθηκε κι αυτός κάτι δικό του: “Κείνες τις μέρες έρχονταν τα μεσάνυχτα απ’ του Σάλουνα δίχως φεγγάρ’ κι το σκοτάδ’ πίσσα. Καβάλα στου μπλάρ’ έφτασα στου διοψύρ’ τ’ Πράντζα, τότε απότομα του ζό στύλουσε τὰ ποδάρια τ’ κι δεν προχώραι. Βρέ ντέε του σαλαγού αυτόνου δεν κ’νιάζόταν, ήταν τρομαγμένου. Τηράου μπρουστά μ’ κι τι να ιδώ. Γλέπου τρεις τέσσερις κατσικοπόδαρους με μάτια κόκκινα νά χοροπ’δάν πέρα

δώθε στου διοψύρ’. Τότε θμήθκα τ’νουρμήνια τ’ς μάνας μου, τί έπρεπε νά κάμου. Ταραγμένος έψαλλα μέσα μ’ τρεις βουλές, Κύριε ελέησον, κάνοντας μαζί κι τον σταυρό μ’, τότε τα διαολικά χάθ’καν από μπροστά μ’. Αυτοί οι τρισκατάρτοι παρουσιάζονται στους λόγγους, στα ερειπωμένα σπίτια και στα ρέματα...”

Τι λές αφεντάκη μ’ πετάχτηκε η βαβά η Κατερίνη, ου Νάσιους π’ γέρασε τσιοπάνης στα β’νά κοντά στα πρόβατα τα είδε μέρα μεσημέρ’ του λιαράκι (δαιμονικό μεταμορφωμένο σε κριάρι) να καβαλικεύ’ τ’ς προβατίνες κι ύστερα να ψοφάν. Για να “γλιτώσει” του κουπάδι τ’ πήγε τον παπά κι διάβασ’ ευκή κι από τότε χάθ’κι του καταραμένου... Αμ’ κι του άλλου μαρή γ’ναίικς, και δεν είναι για μολογημό, είδε τα μεσάνυχτα με το φεγγαράκι στ’ κορφή τ’ς Γκιώνας, στ’ λάκα, τς νεράϊδς ολόγυμνες να χορεύνι, κι έκατσε κρυμμένους κι τ’ς αγνάντευε μέχρι π’ τουν πήραν, χαμπέρ’ κι χάθ’καν. Ήταν, λέει, λυγερόκορμες κοπέλες, πεντάμορφες με πλούσια ξανθά μαλλιά που ανέμιζαν στις πλάτες τους, κι ου καμένος ο Νάσιους θαμπουμένος απ’ τα κάλλη τους έμεινε άλαλος. Είχε σκιάχτει ου καψερός, να μην τον έχ’νι μαέψ’...”. Και το μολογητό για τα παγανά κι όλα τα δαιμονικά δεν είχε τελειωμό. Η γερόντισσα η Ελένη, η πιο μεγαλύτερη απ’ όλες, ξετυλίγοντας το γνέμα απ’ την ανέμη τους διηγήθηκε το επεισόδιο που είχε συμβεί με την αδελφή της τη Γιαννούλα όταν ήταν λεχώνα: Κείνου το βράδ’ ου άντρατ’ς έλειπε απ’ το σπίτι. Το μεγάλου πιδι κοιμόταν. Το λυχνάρ’ ήταν αναμμένο όταν άκσι βρόντο στον πυρομάχο κι ύστερα φάνηκαν τα καλικαντζούρια. Πήδ’σαν

στ’ παρασιτιά κι άρχισαν ν’ άρχονται γύρου απ’ την κούνια του νεογέννητου παιδιού. Κατατρομαγμένη η αδερφή μ’ έκαμι του σταυρό τ’ς κι μουρμούρ’σι μέσατ’ς: “Ιησούς Χριστός νικάει κι ούλα τα κακά σκουρπάει”. Τότε τσακίσ’καν κι έφυγαν από κει που ήρθαν...”. Η βαβά η Αλέξω που έπλεκε τσουράπια για το γέροντά της μολόγησε κι αυτή κάποιο πραγματικά φαιδρό, συμβάν που σκόρπισε το γέλιο στις ηλικιωμένες γειτόνισσες που νυχτέρευναν.: Ήταν, είπε, τις μέρες των Χριστουγέννων, κι όπως μας έλεγαν οι παλιοί, τότε έρχονται και τα καλικαντζούρια. Ούλες οι γ’ναίικς σκιαζόμασταν απ’ αυτούς τους σατανάδς.

Η γηρουκωστάντου είχε αργήσει στου χωράφιτ’ς στα Κούτσουρα, κι όταν σουρούπωσε καβαλίκεψε του γ’μάριτ’ς κι πήρε τη στράτα για το σπίτι τ’ς. Διαβαίνοντας στο μύλο έξαφνα του ζωντανό σταμάτησε και δεν προχώραι. Τρόμαξε και κείνη όταν είδε ν’άρχεται μέσ’ το βαθύ σκοτάδ’ ένας παπάς πού κατέβαινε νυχτιάτικα προς το μύλο ψέλνοντας, φοβισμένη η Κωστάντω άρχισε να σταυροκοπιέται και να λέει προσευχές μέσα της. Όταν πλησίασε ο υποτιθέμενος “παπάς” πήγε η ψυχή της στον τόπο της. Ήταν ο λεβεντόγερος ο Καλοθανάσης με την πλούσια γενειάδα του, ο οποίος όταν περπατούσε στους δρόμους συνήθιζε να ψέλνει.

Εσύ είσαι αφεντάκιμ’, του είπε η Κωστάντω, ημείς τρομάξαμε κι οι δυό μας, κι’γω κι του γμαράκι μ’.....

Υπερήλικες Χωριανοί μας

Στην εκστρατεία για τη συλλογή πληροφοριών για τους υπερήλικες της Καλοσκοπής βρήκαμε πως σήμερα ο μεγαλύτερος σε ηλικία χωριανός μας είναι ο Νικόλαος Τούμπας του Αθανασίου και της Δημητρούλας.

Ο μπάρμπα Νίκος γεννήθηκε στο χωριό στις 8.10.1906. Το 1924 και σε ηλικία 18 ετών παντρεύτηκε τη Γιαννίτσα Μαλιβίτση του Χαρ. (Τζιμούση) με την οποία απέκτησε τέσσερα παιδιά. Τα πρώτα όμως τρία παιδιά στάθηκαν άτυχα γιατί και τα τρία απεβίωσαν σε ηλικία έξι ετών. Τα "θέρισε" η φοβερή αρρώστεια που εκείνη την εποχή λέγονταν "Οστρακιά".

Ο τέταρτος ήταν τυχερός και επέζησε. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό το γεγονός ότι δεν γεννήθηκε στο σπίτι αλλά στο χωράφι και συγκεκριμένα στου Αποστόλη και μάλιστα κοντά στο σπίτι της μοναδικής μαμής του χωριού μας της Καλοθανάσσαινας που συμπαραστάθηκε στην υπαίθρια γέννηση. Ο λόγος για τον

Παναγιώτη που έζησε στο χωριό μέχρι που απολύθηκε από το στρατό υπηρετώντας μάλιστα στην Εκκλησία της Παναγίας στην οποία είχε εξελιχθεί σε σπουδαίο ιεροψάλτη. Ο Τάκης παντρεύτηκε στη Γραβιά με την Κωνσταντίνα Αντιπάτη με την οποία απέκτησε τρία παιδιά. Εργάστηκε στα μεταλλεία ως χειριστής "σκαπτικών μηχανημάτων και σε ηλικία 40 ετών χειροτονήθηκε ιερέας και επειδή κύρηττε πάντα το δόγμα "τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου" περιθάλπεται με ιδιαίτερη αγάπη και φροντίδα τους γονείς του και στην αγάπη αυτή και φροντίδα οφείλεται κατά ένα μέρος και η μακροζωία του μπάρμπα Νίκου, που του ευχόμαστε να δρασκελίζει και αυτόν τον αιώνα.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2001: Ασχολίες που χάθηκαν

Ιδιαίτερα φροντισμένο και πολύ προσεγμένο κυκλοφόρησε ο Σύνδεσμός μας το Ημερολόγιο του 2001.

Περιλαμβάνει σπάνιες φωτογραφίες που παρουσιάζουν δραστηριότητες από την καθημερινή ζωή του χωριού μας που μας γυρίζουν πίσω σε προηγούμενες δεκαετίες, τότε που οι άνθρωποι έκαναν όλες τις δουλειές με τα χέρια, και μας συνδέουν με την ιστορία του τόπου μας τους ανθρώπους και την πολιτιστική μας κληρονομιά.

Μαρτυρούν σπάνια βιώματα μιας εποχής ποτισμένης με την παράδοση που όλα απαιτούσαν κόπο, μόχθο και κούραση πολύ. Δημιουργούσαν μια ατμόσφαιρα ζεστασιάς, φιλίας και αγάπης.

Το φεινικό ημερολόγιο πρέπει να αναρτηθεί όχι μόνο στους τοίχους των σπιτιών μας αλλά και να προσφερθεί ως δώρο σε γνωστούς και φίλους σε ένδειξη φιλίας και τιμής, διότι πιστεύουμε ότι το ημερολόγιο δεν αποτελεί μόνο πηγή εσόδων για το Σύνδεσμο, αλλά είναι μέσο προβολής του χωριού μας και των παραδόσεών μας.

Στην αξιόπαινη προσπάθεια μας διευκόλυναν οι φωτογραφίες που μας έστειλαν η Γιούλα Αρ. Κυριαζή, η Βάγια Αθαν. Αλεξίου, Βούλα Γρηγοροπούλου, Αθαν. Μαλεβίτσης, Αθαν. Ραπτόπουλος, καθώς και το αρχείο του Συνδέσμου μας από παλαιότερες προσφορές.

Καλοσκοπή 2001
Ασχολίες που χάθηκαν...

Στο εξώφυλλο του ημερολογίου μας εικονίζεται ο μπάρμπα Γιώργης και η Σταυρούλα Μαλιβίτση (Τσαρτσάλη), σε φωτογραφία που τραβήχτηκε το 1966, να λικνίζουν βρώμη. Γίνεται δηλαδή ο χωρισμός του καρπού από το στάχυ. Τη βρώμη τότε την καλλιεργούσαν σε άνυδρα χωράφια και μάλιστα με το σύστημα της αμειφισποράς, τη μια χρονιά στο ανατολικό του χωριού χωράφια (Βρίζες, Βίγλα) και την άλλη δυτικά (Σπηλιά, Κορομηλιά).

Σημαντική είναι η παρουσία της κας Γεωργίας Παπαδάκη που έκανε το σχολιασμό των φωτογραφιών.

Η χωριανή μας Ρούλα Δανιήλ Κομνάκου έδειξε και φέτος τη λεπτή της ευαισθησία.

Αφιζεις...

Ο Ηλίας και η Λίτσα Κατσανιώτη καθώς και τα παιδιά τους Ανδρέας και Ελένη που μένουν στο Σιάτλ, βρίσκονται από τις αρχές Οκτωβρίου κοντά μας και θα παραμείνουν και για τις γιορτές.

Τους ευχόμαστε καλή διαμονή.

Αυτοί που αντιστέκονται...

Οι περισσότεροι χωριανοί μας πήραν το δρόμο για τα αστικά κέντρα. Δεν τους έσπρωξε βέβαια η μανία της διασκέδασης αλλά η έλλειψη γιατρού και ο φόβος του αποκλεισμού από δύσκολες καιρικές συνθήκες επικρατούν τους μήνες Ιανουάριο - Μάρτιο. Και ενώ στο χωριό μας ξεχείμαζαν 40-50 φέτοςθα παραμείνουν 35 ψυχές.

Και αυτοί είναι: Ιωάννης Λευκαδίτης (ιερέας) (2), Νικ. Φούντας (Δασικός) (1), Ιωάννης Αποστολόπουλος, (πρόεδρος) (1), Δανιήλ Ανδρέας (2), Παναγιώτης Βλάχος (2), Ευθ. Γ. Πριόβολος (2), Λουκάς Κουμπούρης (2), Κυρ. Αξιώτης (1), Πολύκαρπος Γεωργίου (1), Ευθ. Πριόβολου (2), Χαραλ. Σακαντάρης (2), Δημ. Δανιήλ (2), Ιωάννης Βάρσος (4), Καλλ. Μαντά (1), Καλτσάς Γ. (2), Αυγερινός Γ. (2), Αριστ. Κυριαζής (4), Νικ. Αυγερινός (2).

Ο φωτογράφος μας Στρ. Ακτίδης αποθανάτισε τους παρακάτω: 1. Η Γιούλα Κυριαζή έξω από το σπίτι της (φωτογραφία από τη βαρκεϊμωνιά του 1988). 2. Ο παπαΓιάννης Λευκαδίτης. 3. Οι αδελφές Αικατερίνη & Δήμητρα Βάρσου. 4. Η Πηνελόπη Μαντά. 5. Πολύκαρπος Γεωργίου. 6. Η Ευθυμία Πριόβολου. 7. Ευθυμία & Χαραλάμπος Σακαντάρης. 8. Η Σοφία & Γιώργος Καλτσάς. 9. Αντρέας Δανιήλ. 10. Ο Γιάννης Αποστολόπουλος με τον βοηθό του.

11. Το καφενεδάκι μας. Το καλοκαίρι γκρινιάζουμε συνεχώς και συνεχώς εκφράζουμε τα αρνητικά μας σχόλια. Το χειμώνα το βλέπουμε σανίδα σωτηρίας. Να σ' έχει καλά ο Θεός, Τάκη!

12. Ο Δημήτριος Δανιήλ (Λιούγκας), για να αντιμετωπίσει την πετρελαϊκή κρίση και να εξασφαλίσει "καύσιμη ύλη" επιστράτευσε τον γαϊδαράκο του και με τα ξύλα που θα μαζέψουν θα εφοδιάσει τη σόμπα του και το τζάκι του όλο τον χειμώνα.

Παλιά Επαγγέλματα

της Βασιλείας Γιασιράκη - Κυρίτση
Φιλολόγου - Λαογράφου

συνέχεια από τ. 117

Τα δύσκολα χρόνια της γερμανικής κατοχής τα έζησε ο Θανάσης, όπως οι περισσότεροι κάτοικοι, αντιμετώπιζοντας πότε τους Γερμανούς και πότε τους Αντάρτες. Όλοι τους έκαψαν, λεηλάτησαν, άρπαξαν, φοβέρισαν, σκότωσαν. Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τον ερχομό του, τέλη Σεπτεμβρίου ήταν του 1942 και οι Ιταλοί έπιασαν για αντίποινα τους προέδρους των ορεινών χωριών και άλλα άτομα να εκδικηθούν το θάνατο των δικών τους που είχαν εκτελεστεί στη Σεγδίτσα από τους αντάρτες. 180 άτομα ήταν οι "τυχεροί" που πιάστηκαν από τους Ιταλούς και ρίχτηκαν με τη βία μέσα στα αυτοκίνητα. Ανάμεσά τους και ο Θανάσης.

Ο πρόεδρος του χωριού Λουκάς Πριόβολος πλήρωσε με τη ζωή του την ελευθερία των άλλων. Μπορεί να στιβάχτηκαν σαν τα ζώα στις αποθήκες του Μουρίκη στη Λιβαδιά, να έμειναν εκεί δεκαπέντε ημέρες νηστικοί και εξαντλημένοι αλλά ήταν ακόμη ζωντανοί. Έπειτα μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο της Θήβας και κατά τις 5 Δεκεμβρίου, παραμονή του Αγίου Νικολάου, επέστρεψαν ζωντανοί στην Κουκουβίστα. Μαζί τους και ο Θανάσης κατάκοπος, τάλαιπωρηνος και αγνώριστος, προσπαθούσε να ορθοποδήσει. Και μόλις τελείωσε ο πόλεμος και απαλλάχτηκε η πατρίδα από το Γερμανό κατακτητή, μόλις έλιωναν τα χιόνια στις βουνοκορφές της Λυρίτσας, τον Απρίλη του 1945, ο Θανάσης επιστρατεύτηκε και βρέθηκε για δεύτερη φορά στρατιώτης. Δέκα εννέα μήνες πέρασαν υπηρετώντας στα στρατόπεδα της Άμφισσας, του Δαδίου και της Κορίνθου. Επιτέλους, το 1946 γύρισε στον τόπο του. Η κατάσταση όμως ήταν τέτοια που

δεν σου επέτρεπε να ζήσεις ειρηνικά. Στα χρόνια του Εμφυλίου, που αποτέλεσαν τη μαύρη σελίδα των νεότερων χρόνων, έπρεπε να είσαι ενταγμένος με τον Άρη Βελουχιώτη ή με τον Ζέρβα. Διαφορετικά "πλήρωνες" την ανεξαρτησία. Έτσι ο Θανάσης, όπως οι περισσότεροι κάτοικοι της Κουκουβίστας, προτίμησε τον εκπατρισμό. Όσο δύσκολο κι αν ήταν έφυγε μετά από λίγους μήνες για τη

σαλέικα και το έκτισε με τον ίδιο αγώνα που έκαναν οι συγχωριανοί του κουβαλώντας πέτρες από το βουνό. Νοίκιασε και του Ποδάρα το χωράφι, πάνω στο δρόμο που οδηγεί στη μεγάλη πλατεία και στην αγορά κοντά στο σπιτικό του και άρχισε να δουλεύει στον τόπο του πλέον, το επάγγελμα του σαμαροποιού πεταλωτή.

Το μαγαζί του είχε την επωνυμία "ΣΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΡΓΕΙΟΝ ΑΘ. Α. ΑΛΕΞΙΟΥ".

Δούλευε όλη τη μέρα, κεφάλτος και ακούραστος, πετάλωνε τα άλογα και τα μολάρια του χωριού, έπαιρνε παραγγελίες από άλλα χωριά και έφτιαχνε γερά και καλοδουλεμένα σαμάρια. Πάνω στον πάγκο του που ήταν στημένος κάτω από το παράθυρο, έξω στην αυλή του μαγαζιού, αψηφώντας το δυνατό κρύο που κατέβαινε από ψηλά, από την κορυφή της Γκιώνας, μαστόρευε ολόενα μαστόρευε,

χτυπούσε το σίδερο με τα γερά του μπράτσα, το χάλκευε και τούδινε σχήμα, έλιωνε τα παλιά πέταλα τα έκαιγε και τάφτιαχνε πάλι καινούρια, ταυτιζόταν με τη φωτιά, το αμόνι και το σίδερο, όχι για να φτάξει έναν καινούριο κόσμο, αλλά για να δαμάσει τη ζωή και να δυναμώσει τα ζώα των χωριανών καλιγώνοντας και πεταλώνοντας τα σωστά. Γιατί όταν ο πεταλωτής ήταν ανίκανος και δεν πετάλωνε το ζώο σωστά, το ζώο υπέφερε και δεν μπορούσε να περπατήσει, δεν μπορούσε να σηκώσει το φορτίο του αφεντικού του που νευρίαζε, παραπονιόταν και κακομεταχειριζόταν το καχημένο το ζώο.

Αυτός αγαπούσε τα ζώα, ήξερε πώς να τα μεταχειριστεί, ήξερε το ευαίσθητο σημείο των ποδιών τους και όταν τα πετάλωνε, ένιωθε πως είχαν

Μίρμη, σημερινή Ανθήλη, έχοντας κοντά τη μάνα και τον άλλο αδελφό, τον Άγγελο. Τέσσερα χρόνια έμειναν εκεί και με την προσεκτική και επιμελημένη δουλειά του με το καλοσυνάτο και χαμογελαστό του πρόσωπο κατέκτησε το χωριό και τη γύρω περιοχή. Το καλό όνομα που απόκτησε το κουβαλούσε στις πλάτες και το κουβαλάει ακόμη και θα το κουβαλάει όσο ζει.

Όταν πια τελείωσε ο πόλεμος της ντροπής και τα βουνά λευτερώθηκαν, οι κάτοικοι λυτρώθηκαν από τη συμφορά και ξαναγύρισαν στον τόπο τους.

Η κοινότητα για να βοηθήσει τους "επαναπατρισθέντες" έδωσε σε κάποιους οικόπεδα να ξανακτίσουν τα γκρεμισμένα τους σπίτια. Του Θανάση του έλαχε το κομμάτι στα Πα-

έναν “αέρα” δύναμης, σιγουριάς και ελευθερίας.

Άλλωστε στο πρόσωπό του είναι αποτυπωμένο το σημάδι της δύναμης αυτής, που τού κανε το μουλάρι του Χαϊλέρ. Μετά το πετάλωμα του ζώου, έσχυψε ο Θανάσης να πάρει τα πέταλα που τα είχε αφήσει ακριβώς πίσω, στα πόδια του ζώου. Εκείνο σκιάχτηκε και τον κλώτσησε σπάζοντας το κόκκαλο της μύτης και κάποια μπροστινά δόντια... Και πάνω σ’ εκείνον τον πάγκο που μαστόρευε τα σαμάρια, τα ανοιξιότικα ή τα φθινοπωρινά απομεσήμερα, σαν να ήθελε να ξεποστάσει, ξέπλωνε το κουρασμένο του κορμί, έβαζε το ένα χέρι του για μαξιλάρι και αποκοιμιόταν με ένα χαμόγελο στα χείλη. Ταξίδευε στον κόσμο του με τα μικρά του όνειρα. Κάποιες φορές πήγαινε και στα γύρω χωριά. Την Άη Θυμιά, τη Βιρυχώρα, τη Μουσούνιτσα, τη Συκιιά. Πετάλωνε τα ζώα τους και έφτιαχνε και τα σαμάρια.

Τα μουλάρια τα πετάλωνε με 30 δραχμές, τα άλογα με 40, τα γουμάρια με 7 δραχμές το πόδι. Το 1954 το σαμάρι κόστιζε 500 δραχμές. Δέκα χρόνια αργότερα η τιμή είχε αυξηθεί στις 1000.

Κάθε δύο ή τρία χρόνια το ζώο χρειαζόταν καινούργιο σαμάρι και ανάλογα με τη δουλειά που το έβαζαν να κάνει ήθελε και καινούργια πέ-

ταλα. Δούλευαν τα καημένα τα ζώα όπως και τα αφεντικά τους, ιδιαίτερα σκληρά μερικές εποχές. Κάποτε ένα μουλάρι μέσα σε 28 ημέρες έλιωσε τα πέταλα και του πέρασε καινούργια.

Και από ανύπαντρος έγινε και οικογενειάρχης. Το 1954 παντρεύτηκε από προξενιό τη Βάγια Βλάχου και απόκτησε δυο κόρες την Αλεξάνδρα και τη Δήμητρα. Η κυρά Βάγια στάθηκε στο σπιτικό τους σαν άντρας. Όργωσε τα χωριάφια, τάσπειρε, τα θέρισε, μάζεψε τους καρπούς των δέντρων, ανάθρεψε τα κορίτσια της σωστά, με τις δικές της αρχές, τα έστειλε σχολείο, τα έμαθε νοικοκυρσύνη και τέχνη. Τα χέρια της δεν έπιαναν μόνο την τσάπα και το σκαλιστήρι. Έπιαναν και το βελόνι, έπλεκαν, κεντούσαν και ύφαιναν στον αργαλειό μοναδικά εργόχειρα σε κείνα τα χειμωνιάτικα ατέλειωτα νυχτέρια της γειτονιάς, τότε που οι άνθρωποι ζούσαν αλλιώς μα είχαν ψυχή και αγάπη. Σήμερα, τα παιδιά τους τακτοποιήθηκαν μακριά και ζούνε μόνοι τους τον περισσότερο καιρό. Η Αλεξάνδρα τους κάλεσε στην Αμερική όπου μένει, αλλά ποιός Κουκουβιστιανός αφήνει τον τόπο του; Ο αέρας από τα έλατα και η μυρωδιά της γης τους δίνει ζωή... Έτσι διαλέγουν να φύγουν για λίγο το χειμώνα στην άλλη τους κόρη τη Δήμητρα, στην Αθήνα, να δουν τα εγγόνια και

να γυρίσουν ξανά στο δικό τους “κονάκι”.

Έχουν περάσει αρκετές ώρες από τότε που αρχίσαμε την κουβέντα με τον κυρ Θανάση. Ο ήλιος κρύφτηκε μελαγχολικός θαρρείς από τις θύμησης αυτού του κόσμου που χάθηκε και έγινε αναμνήσεις. Αναμνήσεις ζωντανές αλλά και ξεθωριασμένες που σε λίγο θα χαθούν κι αυτές μαζί με τους ανθρώπους που τις κουβαλάνε... Θα μείνουν μόνο καμιά 20αριά σημειωματάρια με ιδιόχειρα σημειώματα του Θανάση Αλεξίου, το “πάρε δώσε του”, με τους πελάτες, τα χρήματα που έπαιρνε, τα πράγματα που έφτιαχνε, τις παραγγελίες που δεχόταν, τις καλές και τις κακές του μέρες. Όλος τούτος ο “θησαυρός” με την προσωπική ζωή του μάστορα Αλεξίου είναι κλειδωμανταλωμένος στο ντουλάπι του επάνω δεξιού δωματίου με άλλα χαρτιά από τον ίδιο, που δεν ξέρει γιατί τα κρατάει πλέον. Ίσως για να θυμάται το παρελθόν.

Τα παιδιά του ας μην τα πετάξουν μετά το θάνατό του, ούτε και τα εργόχειρα της κυρά Βάγιας γιατί δεν είναι μοντέρνα... Γιατί τούτα είναι η ίδια η τοπική ιστορία της Κουκουβίστας και πετώντας θα χαθεί το αλλοτινό χθες το οποίο αγωνιζόμαστε όλοι να σώσουμε...

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΚΥΝΗΓΩΝ

Ο Κώστας Ματθαίου, ο Γιάννης Αποστολόπουλος, ο Νέλης, ο Αριστείδης Κυριαζής, με το τρόπαιο της νίκης στο προαύλιο του Παυλιανίτη Παπαντώνη. (φωτ. Γιούλα Κυριαζή).

Αριστερά ο Δημ. Χρηστίδης (Καμπέτσος), δεξιά ο Νικ. Χαμηλός (Μοίρας), άγνωστος ο μεσαίος. (φωτό 1951, Άννας Σπέντζου)

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣ ΞΕΧΝΟΥΝ

	<u>ΔΡΧ.</u>		<u>ΔΡΧ.</u>
153 Κωστούρος Ευάγγελος (Λαμία)	5.000	157 Κυριάκης Αθανάσιος (Καλοσκοπή) στη μνήμη	
154 Κωστούρου Αγγελική (Λαμία) στη μνήμη		Ταξιάρχη Μαλιβίτση του Ιωάννη	2.000
του συζύγου της Γεωργίου και του γιού της Γιάννη	5.000	161 Τσώνος Αλέξανδρος (Λαύριο)	10.000
155 Τομαρά Γαρυφαλιά (Θεσ/νίκη)	5.000	162 Μαρία Κατσαρέλη, εις μνήμην της Β. Κόλλιαντου Ζαχ.	10.000
156 Λίτσου Αικατερίνη στη μνήμη		164 Κόλλιας Ευαγγ. του Γεωργίου	6.000
της αδελφής Αγγελική Κυριαζή	2.000	165 Μπουρτζάλας Σπύρος για τη Αγ. Παρασκευή	5.000

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΕΚΤΑΚΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ

Αντωνίου Νικόλαος του Κων/νου	10.000	Ματθαίου Ευθύμιος του Χαρ.	20.000
Ματζιός Αθανάσιος του Γεωργίου	10.000	Ευσταθίου Δημήτριος	50.000
Κολλύρης Νικόλαος του Ιωάννου	10.000	Κυριαζής Ταξιάρχης του Μιλτιάδη	20.000
Χαμηλός Νικόλαος του Βασιλείου	10.000	Κωστούρος Ιωάννης του Νικ.	10.000
Βλάχος Κων/νος του Φωτίου	10.000	Μαλεβίτσης Αθαν.	20.000
Κουμπούρη Κων/να του Λουκά	10.000	Καραγιάννης Νικόλ.	10.000
Αυγερινός Μιχάλης του Κων/νου	40.000	Αντωνίου Μαρία	10.000
Δανιήλ Νικόλαος του Γεωργ.	20.000	Κατσανιώτης Νικόλαος	10.000
Μώρης Αθανάσιος του Δημητρίου	10.000		

Απόψεις και Σχόλια

ΣΤΙΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Του Γιώργου Χασιακού
Εκπαιδευτικού - Λαογράφου

Διαβάζοντας την επιστολή του κ. Π. Μαυριά, που έχει δημοσιευθεί στο Δελτίο "Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ", τεύχος 116, Απρίλιος - Ιούνιος 2000, έχω να παρατηρήσω τα εξής:

Ο κ. Μαυριάς χαρακτηρίζει τους Κουκουβιστιανούς (Καλοσκοπίτες) "ρομαντικούς", ενώ τους συμπατριώτες του Δρεμισιώτες "λιγότερο ρομαντικούς", δηλ. ρεαλιστές, που "πλησιάζουν με θετική σκέψη τα γεγονότα".

Νομίζω, ότι ο ρομαντισμός δεν είναι μειονέκτημα, αλλά πλεονέκτημα, γιατί ο ρομαντικός άνθρωπος δημιουργεί οράματα και υψηλά ιδανικά.

Οι Κουκουβιστιανοί πάντοτε ενθουσιάζονταν από τα ΜΕΓΑΛΑ γεγονότα, όπως εκείνα της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 και της Εθνικής Αντίστασης κατά τη γερμανο-ιταλική κατοχή 1941 - 1944. Αυτός ο ρομαντισμός και τα υψηλά

ιδανικά τους ξεσήκωσαν και πήραν ομαδικά μέρος στις επάλξεις των Εθνικών Αγώνων για τη Λευτεριά, με όλη τη δύναμη της ψυχής τους, με την καρδιά και το μυαλό, χωρίς ν' αποβλέπουν σε υλικά οφέλη και συμφέροντα.

Για το θάνατο του μεγάλου Κουκουβιστιανού Αγωνιστή του 1821 Παπαντριά, ο κ. Μαυριάς χαρακτηρίζει "μεγάλο ολίσθημα" όσα γράφονται για πιθανή δολοφονία του. Ίσως, γιατί δεν έχει υπόψη του τη στοματική παράδοση των Κουκουβιστιανών, ότι τον δηλητηρίασαν, γιατί διαφώνησε με τους συναρχηγούς του, όταν το στρατόπεδό τους ήταν στη Βάριανη. Και όπως αναφέρει επίσημο έγγραφο των Δημογερόντων των Σαλώνων (Εθνική Βιβλιοθήκη, αρ. εγγρ. 19658), ο Παπαντριάς "είχε φύγει με όλους τους στρατιώτες κι έμεινε μόνος του ο στρατηγός Πανουργιάς". Μετά από λίγο καιρό

τα ίχνη του ΠΑΠΑΝΤΡΙΑ χάθηκαν ξαφνικά, χωρίς να σκοτωθεί σε μάχη ή να πεθάνει απ' αρρώστεια.

Με τον κ. Μαυριά είχαμε συζητήσει για το θάνατο του Οδυσέα Αντρούτσου και όχι του ΠΑΠΑΝΤΡΙΑ. Αν συνάντησε "προσωπικώς", όπως γράφει, τον ΠΑΠΑΝΤΡΙΑ να μάχεται στη Φοντάνα Λοκρίδας το 1823, αυτό δεν σημαίνει, ότι δεν θα μπορούσε να δολοφονηθεί, έστω και μετά απ' αυτή τη μάχη, αντί στο τέλος του 1821 με αρχές του 1822, που αναφέρει ο Μακρυγιάννης στ' Απομνημονεύματά του, ότι χάθηκαν τα ίχνη του.

Μήπως ο κ. Μαυριάς προσπαθεί ν' αποσοβηθούν υποψίες για κάποιον συναρχηγό του ΠΑΠΑΝΤΡΙΑ; Ο καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του. Απόψεις είναι αυτές για "δολοφονία" ή για "φυσικό" θάνατο.

Αν θέλουμε να ζήσουμε και να επιβιώσουμε ως κοινωνία θα πρέπει πάντα να φρεσκάρουμε την ιστορία μας. Και ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα της ιστορίας του χωριού μας που δεν πρέπει να πέσει σε λήθη αλλά να το διαβάσουμε και να το μαθαίνουμε στα νέα παιδιά είναι η ημερομηνία της 4ης Δεκεμβρίου 1942 ανήμερα της εορτής της αγ. Βαρβάρας τότε δηλαδή που από θαύμα ξέφυγαν από το θάνατο 180 άντρες του χωριού μας.

Σήμερα απλά σημειώνουμε ότι τον Οκτώβριο του 1942 ο Ιταλικός στρα-

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ

τός έκανε εκστρατεία πρωί στο χωριό μας και με την απειλή της πυρπόλησης των σπιτιών μας συγκέντρωσε τα αμπέλια τους 180 άντρες από 15 ετών και άνω και τους οδήγησε σε στρατόπεδα στη Θήβα. Για καλή τους τύχη ανήμερα της αγίας Βαρβάρας άνοιξαν

τις πόρτες του στρατοπέδου και ύστερα από δύο μέρες πορεία επέστρεψαν τελείως εξαντλημένοι στα σπίτια τους.

Λεπτομέρειες για το θέμα μπορείτε να διαβάσετε στο τεύχος 2 Ιούλιος 1975 του Δελτίου μας όπου έχει καταχωρηθεί αφήγηση του Δήμου Κόλλια (Καλοθανάση).

Φρόνιμο όμως είναι επειδή από τους 180 διασωθέντες πολλοί βρίσκονται ακόμη στη ζωή να μας ιστορήσουν ξανά το γεγονός για να το διατηρήσουμε στη μνήμη μας.

ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ

Κινητή μονάδα αιμοδοσίας του Νοσοκομείου Άμφισσας, ήλθε στο χωριό στις 13 Αυγούστου και εθελοντές αιμοδότες έδωσαν αίμα. Τα νέα παιδιά του χωριού μας που τόσο χαρήκαμε που τα βλέπαμε να κυκλοφορούν στους δρόμους και στις εξοχές του χωριού μας απουσίαζαν από την ωραία αυτή προσπάθεια αγάπης και αλληλεγγύης για τον συνάνθρωπο.

Και ο λόγος απλός. Δεν τους το επέτρεψε η ολονύχτια χορευτική εκδήλωση στο Κεφαλόβρυσσο. Μπορούν όμως τώρα και πάντα με πρωτοβουλία του Αθλητικού μας Συλλόγου να ενεργοποιηθούν και να ορίσουν μια μέρα που θα μεταβούν ομαδικά σε κάποιο κέντρο αιμοδοσίας να προσφέρουν αίμα για το νοσοκομείο Άμφισσας (λογ/σμός Συλλόγου Καλοσκοπιτών Λαμίας). Για να εξασφαλίσουμε επάρκεια αίματος μπορούμε να δίνουμε δυο φορές το χρόνο χωρίς να διατρέχει κίνδυνο η υγεία μας. Το αίμα αναπληρώνεται γρήγορα.

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΙ Η ΜΙΝΑ ΧΡΗΣΤΙΔΗ ΔΕΝ ΜΑΣ ΞΕΧΝΟΥΝ

Τα έργα πολιτισμού του χωριού μας (εκκλησία, σχολείο, νεκροταφείο, παιδικές χαρές κ.λπ.), δεν προέρχονται από κρατική ενίσχυση αλλά έχουν πηγές τις εισφορές των χωριανών μας, όπως ο Γιώργος Χρηστίδης (Καμπέτσος) που και άλλοτε μαζί με τη γυναίκα του Μίνα μας βοήθησαν οικονομικά, τώρα μας στέλνουν 4.000.000 (τέσσερα εκατομμύρια) που σε συνεργασία με τον ιερέα

και το εκκλησιαστικό συμβούλιο θα τα διαθέσουμε σύμφωνα με την επιθυμία τους, για την ανακαίνιση του ιερού ναού του Αγ. Γεωργίου Καλοσκοπής.

Να είστε καλά αγαπητοί μας συγχωριανοί και συγγενείς που με τη χειρονομία σας αυτή, μας δείξατε την αγάπη σας για το χωριό μας. Ευχαριστούμε πολύ και να ξέρετε ότι κι εμείς σας περιβάλλουμε με ευγνωμοσύνη.

Οικονομική Ενίσχυση

Με ενέργειες του υφυπουργού μας κ. Δημήτρη Θάνου, ο Σύνδεσμός μας ενισχύθηκε μέσω του υπουργείου Εθνικής Οικονομίας με το ποσό των 500.000 χιλιάδων δραχμών.

Ευχαριστούμε θερμά.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Αγαπητοί συγχωριανοί και φίλοι.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου μας σας προσκαλεί στην Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση η οποία θα πραγματοποιηθεί την Κυριακή 14 Ιανουαρίου 2001 και ώρα 09:00 στο ξενοδοχείο "Novotel" στην οδό Μιχαήλ Βόδα 46, πλατεία Βάθης.

Θέματα της ημερησίας διάταξης:

1. Έκθεση δραστηριοτήτων του Δ.Σ. και απολογισμός οικονομικού έτους 2000.
2. Έκθεση Εξελεγκτικής Επιτροπής - Έκριση πεπραγμένων και απαλλαγή των ευθυνών του Δ.Σ.
3. Απονομή τιμητικής διάκρισης σε μέλη του Συνδέσμου μας.
4. Απονομή Βραβείων στους μαθητές του χωριού μας που πέτυχαν στα Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι.
5. Ανακοινώσεις και συζήτηση επί διαφόρων θεμάτων που απασχολούν το χωριό μας και τον Σύνδεσμό μας.

Παρακαλούνται όλα τα μέλη του Συνδέσμου να προσέλθουν έγκαιρα για να αρχίσει η γεν. Συνέλευση την καθορισμένη ώρα και να μην λείψει κανείς λόγω της σοβαρότητας των θεμάτων και των προβλημάτων που μας απασχολούν.

Με την ευκαιρία σας γνωρίζουμε ότι ο ετήσιος χορός του Συνδέσμου μας για το 2001 θα πραγματοποιηθεί και πάλι στο Ξενοδοχείο "Novotel" το Σάββατο 3 Μαρτίου 2001. Το πρόγραμμα θα είναι πλούσιο και οι τιμές προσιτές, παρακαλούμε να μη λείψει κανείς.

Ευχόμαστε χρόνια Πολλά για όλες τις Άγιες Ημέρες με υγεία και Οικογενειακή Ευτυχία.

Για το Διοικητικό Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΛΕΒΙΤΣΗΣ

Ο Γενικός Γραμματέας
ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΧΛΑΔΑΣ

παλιά φωτογραφία

Από αριστερά: Η Αικατερίνη Μαλεβίτση του Αριστείδη, ο Γιώργος Αριστ. του Δανιήλ, ο Γιώργος Δανιήλ (πατέρας του Αριστείδη), η Ασήμω, σύζ. Γ. Δανιήλ. Η φωτογραφία τραβήχτηκε στην Αμφίσσα το 1904 και διασώθηκε χάρις στη φροντίδα της οικογένειας Δημ. Δανιήλ (Λιούγκα).

Η Αναπαλαίωση του Σχολείου

Η παρατεταμένη καλοκαιρία του φετεινού φθινοπώρου βοήθησε να προχωρήσουν με γοργό ρυθμό οι εργασίες στο Κτίριο του Σχολείου.

Έγινε ενίσχυση της παλιάς θεμελίωσης με ενισχυμένο σκυρόδεμα και αντικαταστάθηκαν τα παλιά και φθαρμένα κεραμίδια της στέγης με ψημένα κόκκινα ημικυκλικά. Οι εργασίες τώρα έχουν περιοριστεί στη διαμόρφωση των εσωτερικών χώρων μεταξύ των οποίων και το τμήμα που προορίζεται για τη στέγαση του μουσείου και της βιβλιοθήκης. Τη διαμόρφωση των έργων παρακολουθεί το Διοικητικό Συμβούλιο από κοντά. Οι εργασίες αναπαλαίωσης δεν αλλοιώνουν την εξωτερική όψη του σχολείου.

Εμπορική Εταιρεία Διανομών ΣΤΕΛΛΑ ΕΥΣΤ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΑΚΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΟ: Ευστ. Στρογγυλάκου, Αμφίκλεια - Τηλ./Fax: 0234/22.847, 22.929
ΥΠΟΚ/ΜΑ: Εθν. Αντιστάσεως, Αμφίκλεια - Τηλ. 0234/22.225, Κιν. 0944/364404
Α.Φ.Μ. 040643602 - Δ.Ο.Υ. Αμφίκλειας

Μπύρες, Ποτά, Κρασιά, Αναψυκτικά, Καφεκοπείο, Ξ. Καρποί, Υγγραέρια, Κάρβουνα, Ειδικά Προϊόντα. Ποτήρια, Χαρτικά, Απορρυπαντικά, Σπορέλαια, Αντιπροσωπείες, Διανομές, Βιομηχανικά αέρια, Πλαστικά, Υδραυλικά και Οικοδομικά είδη, Σύρματα.

“Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ”

Τριμηνιαία Εφημερίδα

Ιδιοκτησία: Σύνδεσμος Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας “Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο: Αθ. Ν. Μαλεβίτσης, Πρόεδρος Διοικ. Συμβουλίου)

Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31 • τηλ.: 52.38.158

Ηλ. Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία

ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ ΑΒΕΕ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 24 • ΤΗΛ. 5227552

Καλλιτεχνική Επιμέλεια: Φίλιππος Τριανταφύλλου